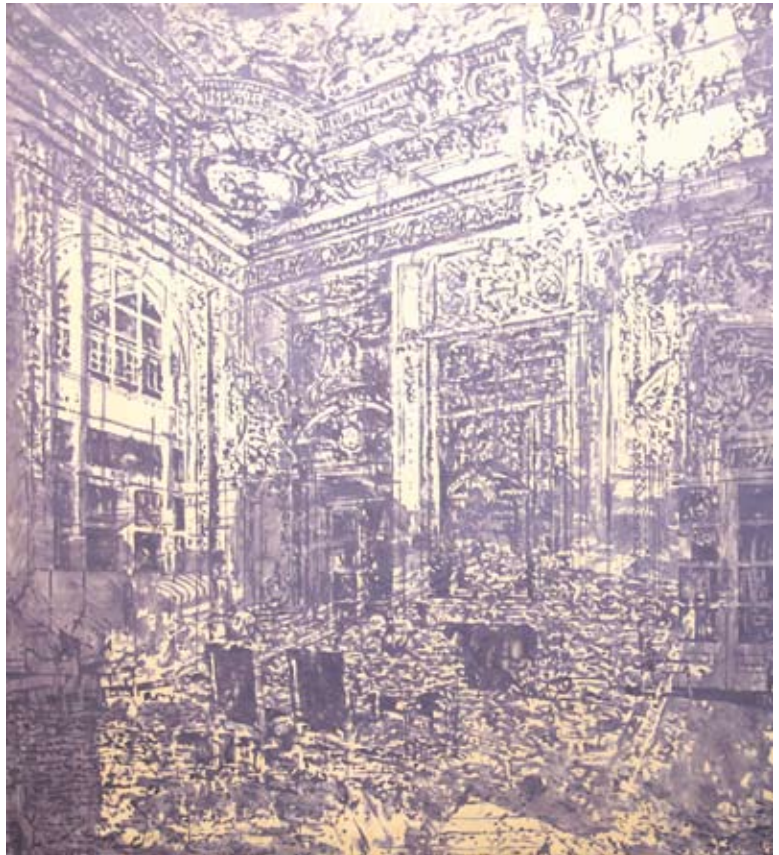

KUNST

Het schilderij van Peter de Graaff is even monumentaal als het interieur dat in beeld wordt gebracht. Omdat niemand in deze ruimte te zien is, gaat er een zekere uitnodiging van uit ze te betreden. Maar dit gaat zo maar niet! Als kijker voelen we ons er buiten gehouden, zelfs buiten gesloten. Schildertechnisch wordt dit bereikt door de vervreemdende paars-blauwe kleur die sfeervol is maar de uitnodiging weerspreekt. Het is echter vooral het schilderen laag over laag, dat als het ware een ondoordringbaar scherm opwerpt: wat zich in die ruimte afspeelt is zoniet verleden dan toch van een andere tijd. Enkel het interieur bleef achter en de gebeurtenissen die er plaatsvonden hebben zich erin teruggetrokken en genesteld. De gelaagdheid van het schilderij geeft de indruk dat het niet om één gebeurtenis gaat, maar om een hele reeks zich afspelend en ontrollend in de tijd. En zo is de ruimte die we te zien krijgen niet in één keer ontstaan; ze is gaandeweg, laag na laag geworden tot wat ze is. De beweging in de tijd, de glijdende maar bijna onmerkbare evolutie blijft voelbaar in de doorleefde maar afgesloten ruimte.

Monumentaal is hier niet enkel 'weids, groots en indrukwekkend'; tegelijk is het 'van de aard van een monument'. In dit laatste perspectief wordt het doek een ontsluiten, onthullen, misschien zelfs een tastende reconstructie van wat de kamer met wat er in voorviel is geweest en hoe ze het leven van diegenen die er in verbleven heeft gestructureerd. Een andere vervlogen tijd laat zich hier in zijn historische geladenheid zien. Het schilderij is daarom perfect op zijn plaats in Huize Heyendael – dat in zijn combinatie van stijlen eveneens een andere wereld tracht op te roepen.

Daan Van Speybroeck

Peter de Graaff, Zonder titel, 1990, olieverf op doek, 220 x 200 cm.; hangt in Huize Heyendael.

Foto: Jan van Teeffelen